

Reduta

Blacks

Dorm liliecii în peșteri golașe
Îi chem și le spun că departe mă duc
și las cavalerii din negre crevașe
s-atace reduta cu zborul năuc.

Rămâne căminul curtat de fantome
tăcerea se-ntinde pe-al lumii teren
iar hăul își varsă pocalul cu-arome
și-mbracă în negru al zilei desen.

Cetatea se-nclină sub clipa tăcerii
A dorului proașcă m-aruncă în zbor,
Dar frânt îmi e zborul de forță durerii
când vreau să mă rup de-al sorții fuior.

Tresar că te văd fixându-mi trecutul
prin fire de plumb și ițe de foc
fuiorul se-ntinde cât e nevăzutul
să-mi prindă în scame al vieții soroc.

Întreg Adevărul îl văd deodată
și știu c-am greșit să cred în destin.
Să simt Absolutul-o moarte codată
ce-mi leagă destinul de-al păsării spin.

Amar este zborul, speranța pierdută
și lacrimi se-nalță spre-al cerului hău.
Soldații durerii lovesc în redută
iar zidul îmi cade sub foc de călău.